

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć LX. — Wydana i rozesłana dnia 28. grudnia 1893.

(Zawiera Nr. 189—192.)

189.

Ustawa z dnia 27. grudnia 1893,

o wspieraniu marynarki handlowej.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

Artykuł I.

Okręty parowe i żaglowe, w ciągu okresu, na który ustawa niniejsza jest uchwalona, w rejestrze austriackim okrętów dalekiej żeglugi lub wielkiej żeglugi nadbrzeżnej zapisane, mają prawo do pobierania dodatków rządowych według postanowień zawartych w artykułach poniżej zamieszczonych, a mianowicie:

- a) na kosztu ruchu,
- b) na kosztu podróży.

Artykuł II.

Każdy z okrętów parowych lub żaglowych w artykule I wzmiankowanych, dostawać będzie dodatek na kosztu ruchu, jeżeli:

1. najmniej w dwóch trzecich częściach jest własnością obywateli austriackich,
2. od chwili spuszczenia go z warsztatu upłynęło nie więcej jak 15 lat,
3. posiada klasę A, I lub II kategorii zakładu austriacko-węgierskiego „Veritas“ lub innego równorzędnego zakładu krajowego.

Artykuł III.

Dodatek na kosztu ruchu wypłacany będzie aż do upływu 15. roku od dnia spuszczenia z war-

sztatu i wynosi w pierwszym roku po spuszczeniu z warsztatu od każdej tonny netto pojemności:

1. 6 zł. dla parowców z żelaza i stali,
2. 4 zł. 50 c. dla okrętów żaglowych z żelaza i stali,
3. 3 zł. dla okrętów żaglowych drewnianych lub mieszanej konstrukcji.

Od początku drugiego roku kwoty te zmniejszać się będą o pięć procentów rocznie.

Artykuł IV.

Dla okrętów z żelaza lub stali, które w warsztatach krajowych po dniu 1. stycznia 1894 zostaną wybudowane, dodatek na kosztu ruchu podwyższa się o dziesięć procentów, jeżeli zaś zrobione będą najmniej w połowie z materiału krajowego, o 25 procentów.

Artykuł V.

Dla okrętów, które później jak w pierwszym roku po spuszczeniu z warsztatu nabędą prawa do dodatku na kosztu ruchu, wymierzać się będzie ten dodatek za pierwszy rok ich uprawnienia, z potrąceniem owej sumy, jaka z zastosowaniem procentowego zmniejszania się, w artykule III ustanowionego, przypadać będzie na czas od spuszczenia z warsztatu, aż do nabycia uprawnienia.

To procentowe zmniejszanie się dodatku będzie trwało aż do upływu 15. roku od spuszczenia z warsztatu, t. j. do chwili, w której pobór dodatku ustaje.

Artykuł VI.

Wszystkie okręty, dnia 1. lipca 1893 w rejestrze okrętowym do dalekiej żeglugi lub do wielkiej

żeglugi nadbrzeżnej zapisane, od których spuszczenia z warsztatu więcej niż 15 lat upłynęło, pobierać będą, począwszy od 1. stycznia 1894 przez pięć lat, dodatek amortyzacyjny po jednym złotemu rocznie od tonny netto pojemności, pod tym warunkiem, żeby posiadały najmniej klasę B, I, I w zakładzie austriacko-węgierskim „Veritas“ lub innym równorzędnym krajowym.

Artykuł VII.

Dodatek na koszta podróży pobierać będą okręty w artykule I oznaczone za podróże poza obrębem granic małej żeglugi nadbrzeżnej (ustawa z dnia 7. maja 1879 [Dz. u. p. Nr. 65] o zaciąganiu do rejestru okrętów handlowych morskich) z portów lub do portów austriackich, jeżeli podróże te podejmowane będą w interesie handlu i obrotu krajowego nie parowcami obok linii regularnej przez Rząd subwencyonowanej.

Dodatek na koszta podróży wynosi za każde 100 mil morskich kursu po pięć centów od tonny netto pojemności.

Ilość mil obliczać się będzie według najkrótszej odległości morskiej.

Artykuł VIII.

Jeżeli okręt dłużej niż przez sześć miesięcy bez przerwy jest rozebrany lub nie służy do handlu, traci na odnośny okres prawo do dodatku na koszta ruchu a względnie do premii (artykuł IV) lub do dodatku amortyzacyjnego (artykuł VI).

Artykuł IX.

Wszystkie okręty handlowe morskie uwalnia się, począwszy od 1. stycznia 1894, na przeciąg lat pięciu od opłacania podatku zarobkowego i dochodowego. Dopóki ustawa niniejsza będzie obowiązywała, wszystkim okrętom handlowym morskim, na warsztatach krajowych nowo zbudowanym, nadawane będzie na lat pięć, licząc od dnia wygotowania listu rejestrowego odnośnego okrętu, uwolnienie od opłacania podatku zarobkowego i dochodowego.

Artykuł X.

Postanowienia ustawy niniejszej nie stosują się do okrętów:

- a) należących do przedsiębiorstwa subwencyonowanego już przez c. k. Rząd na mocy ustawy;
- b) używanych do pewnych kursów regularnych, odbywających się na podstawie osobnych kontraktów z c. k. Zarządem pocztowym;

- c) należących do pewnego zakładu przemysłowego i zajmujących się wyłącznie dowozem materiałów dla tego zakładu.

Artykuł XI.

Roszczenie staje się wypłatnem a mianowicie co do zaasygnowania dodatku na koszta ruchu, z końcem każdego z osobna roku, licząc od dnia spuszczenia z warsztatu, co do zaasygnowania dodatku na koszta podróży, wtedy, gdy się odnośna podróż skończy a w obu przypadkach nadto po udowodnieniu uprawnienia do roszczenia.

Artykuł XII.

Okręty wybudowane za granicą i dodatek na koszta ruchu stosownie do artykułu I lub artykułu V ustawy niniejszej pobierające, jeżeli przed upływem lat trzech od pobierania onegoż przejdą pod banderę zagraniczną, obowiązane są zwrócić c. k. Rządowi całą sumę aż do tego czasu otrzymaną. Okręty zaś wybudowane na warsztacie krajowym i dodatek na koszta ruchu pobierające, gdy przejdą pod banderę zagraniczną, obowiązane są zwrócić c. k. Rządowi całą sumę aż do tego czasu otrzymaną, jeżeli sprędaż nastąpiła już w drugim roku poboru.

Artykuł XIII.

Właściciele okrętów, którzy z dobrodziejstw ustawy niniejszej korzystają na rzecz swoich okrętów, o ile takowe nie ograniczają się tylko do uwolnienia od opłaty podatków (artykuł IX), obowiązani są w razie wojny i uruchomienia okręty te c. k. Rządowi na wezwanie oddać do rozrządzenia.

Artykuł XIV.

Postanowienia wykonawcze do ustawy niniejszej wydane będą drogą rozporządzenia.

Artykuł XV.

Ustawa z dnia 19. czerwca 1890 (Dz. u. p. Nr. 130), o czasowem uwolnieniu od opłacania podatku zarobkowego i dochodowego od trudnienia się żeglugą morską parowcami i okrętami żaglowymi żelaznymi lub stalowymi w krajach tutejszych wybudowanymi traci moc swoją, bez uszczerbku dla praw na jej podstawie już nabytych, od tego dnia. w którym ustawa niniejsza wejdzie w wykonanie.

Artykuł XVI.

• Ustawa niniejsza wejdzie w wykonanie od dnia 1. stycznia 1894 i obowiązywać będzie przez lat dziesięć.

Artykuł XVII.

Wykonanie ustawy niniejszej poruczam Memu Ministrowi handlu i Memu Ministrowi skarbu.

Wiedeń, dnia 27. grudnia 1893.

Franciszek Józef r. w.

Windisch-Graetz r. w. Wurmbrand r. w.

Plener r. w.

190.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu i Ministerstwa skarbu z dnia 27. grudnia 1893,

w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 27. grudnia 1883 (Dz. u. p. Nr. 189), o wspieraniu marynarki handlowej.

W przedmiocie wykonania ustawy z dnia 27. grudnia 1893 o wspieraniu marynarki handlowej, wydają się następujące postanowienia:

Do Artykułu I.

Z roszczeniem do dodatku na kosztą ruchu lub na kosztą podróży zgłosić się ma właściciel okrętu lub jego pełnomocnik i tenże winien zarazem udowodnić, że zachodzą warunki ustawowe.

W przedmiocie przyznania odnośnego dodatku orzeka Władza morska.

Przeciwko jej orzeczeniu można podać zażalenie do Ministerstwa handlu w przeciągu dni czterech następujących od otrzymania zawiadomienia.

Do Artykułu II.

Kto rości sobie prawo do dodatku na kosztą ruchu, winien wnieść podanie do Władzy morskiej i w takowem uzasadnić tytuły swojego roszczenia a zarazem udowodnić okoliczności, jakich ustawa wymaga.

Na dowód, że właściciele okrętu są obywatelami austriackimi, przedstawić należy świadectwa swojszczyzny najświeższej daty.

Dzień spuszczenia z warsztatu udowodnić należy co do okrętów wybudowanych w krajach tutejszych potwierdzeniem właściwego kapitanatu portowego, co do okrętów wybudowanych za granicą poświadczeniem na wiarogodnych dokumentach opartem c. i k. urzędu konsulowskiego, w którego okręgu urzędowym znajdował się ów warsztat.

Klasyfikacją okrętu stwierdzić należy złożeniem świadectwa wydanego przez zakład austriacko-węgierski „Veritas“ lub przez inny równorzędny zakład krajowy lub, jeżeli okręt znajduje się za granicą, deklaracją wydaną przez zakład klasyfikacyjny.

Decydowanie w tym względzie, czy i który zakład uważać należy za równy zakładowi austriacko-węgierskiemu „Veritas“, jest rzeczą Ministerstwa handlu.

Do Artykułu III.

O uprawnieniu roszczenia okrętu orzeka Władza morska na podstawie udowodnionych okoliczności i po zbadaniu rejestru okrętowego.

Przy obliczaniu dodatku na kosztą ruchu oznacza się najprzód sumę podstawową przypadającą według pojemności rejestrowej w tonnach.

Okręty, spuszczone z warsztatu w ciągu okresu, w którym ustawa ma moc obowiązującą, jeżeli dodatek na kosztą ruchu został im przyznany, otrzymają całkowitą sumę podstawową jako pierwszą kwotę roczną po upływie roku, licząc od dnia spuszczenia z warsztatu. Począwszy od drugiego roku odciążać się będzie po pięć procentów rocznie.

Jeżeli uprawnienie roszczenia zostaje uznane, zanotować należy z urzędu w rejestrze okrętowym, że okręt pobiera dodatek na kosztą ruchu. Toż samo zanotować ma także w liście rejestrowym albo sama Władza morska albo wydelegowany do tego urząd portowy lub c. i k. urząd konsulowski.

W urzędzie rejestrowym Władzy morskiej utrzymywany będzie osobny rejestr okrętów pobierających dodatek na kosztą ruchu.

W dowód przyznania dodatku na kosztą ruchu otrzyma właściciel okrętu osobny certyfikat.

Przy orzekaniu o roszczeniu wymierzona będzie wysokość dodatku na kosztą ruchu dla okrętu rocznie przypadająca i takowa tudzież poszczególne kwoty roczne będą proszącemu oznajmione.

Do Artykułu IV.

Jeżeli właściciel rości sobie prawo do uzyskania podwyższenia dodatku na kosztą ruchu z powodu, że jego okręt był wybudowany w krajach tutejszych, winien udowodnić to przedstawieniem kontraktu ciesielskiego.

Celem uzyskania 25%owego podwyższenia właściciel, na którego rachunek okręt się buduje, winien przy zakładaniu budowy odnośnego okrętu oznajmić Władzy morskiej zamiar użycia materiału krajowego a w takim razie osoba urzędowa, którą Władza mor-

ska w każdym z osobna przypadku przeznaczy, będzie go podczas prowadzenia budowy pod tym względem kontrolowała.

Do Artykułu V.

Dla okrętów, które spuszczone zostały z warsztatu przed dniem 1. stycznia 1894, suma podstawowa dodatku na kosztą ruchu obliczana będzie wprawdzie w taki sam sposób, jak wyżej w ustępie do artykułu III. podano; jednakże od tej sumy podstawowej odciągają się będzie z góry tyle razy po pięć procentów, ile wynosi ilość całkowitych lat, które od spuszczenia z warsztatu upłynęły. Następnie za rok, który jeszcze nie całkiem upłynął, obliczony będzie dodatek na kosztą ruchu z zastosowaniem odnośnego potrącenia procentowego, atoli wypłacony będzie tylko w sumie przypadającej za czas od nabycia uprawnienia aż do końca bieżącego roku wieku okrętu.

Do Artykułu VI.

Dodatek amortyzacyjny obliczany będzie dla wszystkich okrętów do pobierania go uprawnionych od dnia 1. stycznia 1894. Z rozszczeniem zgłosić się należy przez wystosowanie podania do Władzy morskiej. Do prośby dołączyć należy dowód własności i certyfikat klasyfikacyjny a względnie odpowiednią deklaracją zakładu klasyfikacyjnego. Wiek ocenia się podług odnośnego wpisu w rejestrze okrętowym.

Podanie załatwia się wydaniem właścicielowi okrętu poświadczenia. Tak w rejestrze okrętowym jak i w liście rejestrowym zamieszcza się podobny zapisek jak co do dodatku na kosztą ruchu. Również okręty obdarzone dodatkiem amortyzacyjnym zapisuje się w rejestrze osobnym w ustępie do artykułu III. wzmiankowanym.

Do Artykułu VII.

a) Do dodatku na kosztą podróży ma prawo każdy okręt, który w jednym lub więcej portach austriackich bierze ładunek wynoszący najmniej czwartą część pojemności okrętu i który ładunek w tych portach wzięty przewozi do jednego lub kilku portów zagranicznych.

Podróż liczy się od tego portu austriackiego, w którym zaczęto brać ładunek, aż do tego portu zagranicznego, w którym złożono resztę ładunku pierwotnie w Austrii wziętego, o ile ta reszta wynosi jeszcze czwartą część pojemności.

Porty pośrednie biorą się na uwagę przy wymierzaniu odległości tylko wtedy, jeżeli

w nich składano towary naładowane w porcie austriackim i jeżeli ilość tych towarów wynosiła przynajmniej ósmą część pojemności.

b) Okręt przeznaczony do jednego lub kilku portów austriackich, otrzyma dodatek na kosztą podróży od tego portu zagranicznego, w którym zabrał ładunek przeznaczony do portów austriackich a wynoszący najmniej czwartą część pojemności lub ładunek swój do tej ilości uzupełnił, aż do tego portu austriackiego, w którym się wyładowywanie skończyło.

Porty pośrednie biorą się na uwagę przy wymierzaniu odległości tylko wtedy, jeżeli w nich wzięto ładunek przeznaczony do portów austriackich a wynoszący najmniej ósmą część pojemności okrętu.

c) Do okrętów, trudniących się wyłącznie przewozem pasażerów, stosują się te same zasady, które pod a) i b) ustanowione są dla towarów.

Za wyrównywającą całkowitej pojemności okrętu uważa się taką ilość pasażerów, jaka dla odnośnego okrętu uznana została za maksymalną w myśl artykułu 11 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 1. września 1883 (Dz. u. p. Nr. 143), którym dla okrętów morskich przewożących pasażerów, wydane zostały przepisy pod względem bezpieczeństwa.

d) Parowce, odbywające kursa peryodyczne według planu naprzód ogłoszonego i przez Władzę morską zatwierdzonego, pobierać będą dodatek na kosztą podróży za podróż od austriackiego portu wyjścia aż do powrotu do tegoż portu łącznie z portami pośrednimi.

e) Za podróże zbiegające się z kursami przez Rząd subwencyonowanemi, uważane będą podróże między portami połączonemi linią regularną.

f) Kto rości sobie prawo do dodatku na kosztą podróży, winien, wyruszając w tę podróż, przedstawić do uwierzytelnienia urzędowi portowemu lub c. i k. urzędowi konsulowskiemu w porcie, z którego odplywa, dziennik podróży według dołączonego wzoru wygotowany i należycie wypełniony, który uwierzytelnia się z urzędu na podstawie dokumentów ładunkowych. Toż samo uczynić należy w każdym porcie, w którym uskutecznią się czynności uzasadniające prawo do dodatku na kosztą podróży.

Gdy się podróż skończy, oddzielić należy od dziennika podróży juksty uwierzytelnieniami urzędowemi opatrzone i dołączyć do podania o obliczenie dodatku na kosztą podróży za odnośną podróż.

Jeżeli w porcie zagranicznym niema c. i k. urzędu konsulowskiego, postarać się należy o uwierzytelnienie u Władzy portowej.

Kto przez całą podróż nie utrzymuje dziennika podróży, traci prawo do dodatku na koszt podróży.

Do Artykułu VIII.

Dla stwierdzenia, czy zachodził przewidziany w artykule VIII przypadek, że okręt dłużej niż sześć miesięcy był rozebrany lub nie służył do handlu, przedstawić należy wykaz czynności okrętu, którego zgodność z dziennikiem okrętowym potwierdzona być powinna w krajach tutejszych przez urząd portowy, za granicą przez c. i k. urząd konsulowski. Wykaz ten przedstawiać ma tylko przeglądowy obraz czynności okrętu odnoszących się do podróży w odnośnym roku odbytych.

Do Artykułu XI.

O wypłaceniu dodatku na koszt ruchu prosić należy Władzę morską z wymienieniem urzędu płatniczego, znajdującego się w krajach tutejszych, tudzież zastępcy właściciela statku upoważnionego do odbioru.

Przytem w szczególności wykazać należy także, że w ciągu roku poboru nie zaszła na okręcie żadna okoliczność zmieniająca uprawnienie do rozszczenia lub jego rozciągłość.

Władza morska sprawdziwszy rzecz, asygnuje wypłatę dodatku.

Jeżeli okręt rozbił się lub w inny sposób zginął, dodatek na koszt ruchu, oblicza się tylko za czas aż do dnia zginienia.

Jeżeli niewiadomo, gdzie się okręt zapodział, oblicza się dodatek tylko za czas aż do dnia, w którym okręt dowodnie ostatni port opuścił, bez uszczerbku dla rozszczeń późniejszych, gdyby okręt znowu się znalazł.

Jeżeli okręt jest wtedy w podróży, gdy się kończy jego rok ruchu, likwiduje się dodatek tylko aż do tego dnia, w którym okręt dowodnie rozpoczął swoją ostatnią podróż a o likwidacją pozostałej kwoty można prosić oddzielnie bądź później bądź z końcem następnego roku ruchu.

Dodatek amortyzacyjny będzie likwidowany z końcem roku kalendarzowego a zresztą w taki sam sposób, jak dodatek na koszt ruchu.

O wypłaceniu dodatku na koszt podróży może prosić właściciel okrętu po każdej szczególnej podróży uprawniającej do rozszczenia lub też po kilku takich podróżach.

Oдноśne podanie wystosowane być ma do Władzy morskiej i dołączyć należy do niego juksty dziennika podróży, uwierzytelnione na podstawie dokumentów ładunkowych przez właściwy urząd portowy a względnie c. i k. urząd konsulowski. W podaniu wymienić należy urząd płatniczy, znajdujący się w krajach tutejszych a według okoliczności pełnomocnika do odbioru pieniędzy.

Jeżeli okręt w podróży rozbije się lub w inny sposób zginie, dodatek na koszt podróży należy się tylko aż do dnia zginienia. Jeżeli niewiadomo, gdzie się okręt zapodział, dodatek na koszt podróży należy się tylko za kurs aż do tego portu, do którego okręt dowodnie na ostatku zawinął.

Dodatki rządowe wypłacane będą zawsze w walucie krajowej.

Do Artykułu XII.

Prawo żądania zwrotu, służące Rządowi na mocy ustawy w takim razie, gdyby okręt, pobierający dodatek na koszt ruchu, przeszedł pod banderę zagraniczną w okresie ustanowionym w artykule XII ustawy, zapisuje się w rejestrze okrętowym, w liście rejestrowym i w certyfikacie przewidzianym w ustępie do artykułu III. Tamże podać należy także dzień, w którym się okres ten kończy.

Pod względem obowiązku oznajmowania, ciężącego na właścicielu okrętu, stosują się postanowienia ustawy z dnia 7. maja 1879 (Dz. u. p. Nr. 65) o zaciąganiu do rejestru okrętów handlowych morskich.

Do Artykułu XIII.

Wynagrodzenie za powołanie okrętu do służby w razie uruchomienia lub wojny, wymierzać będzie Władza morska w każdym z osobna przypadku w porozumieniu z odnośną Władzą wojskową, także ze względem na zobowiązania z prawa prywatnego, jeżeliby na okręcie już ciężżyły.

O powołaniu okrętu do czynności tego rodzaju właściciel jego będzie ile możności na pewien czas przedtem uwiadamiany.

Wynagrodzenie rozciąga się także na podróż, w skutek powołania do ojczyzny lub w ogóle do oznaczonego portu potrzebną, o ile w takim razie okręt nie może wziąć ładunku, od którego przeżożne byłoby dostatecznym wynagrodzeniem.

Rozporządzenie niniejsze nabywa mocy obowiązującej od dnia 1. stycznia 1894.

Ustawa z dnia 27. grudnia 1893,

którą Ministerstwo królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych zostaje upoważnione do uchylenia artykułu XVI. przymierza cłowego i handlowego, zawartego z Ministerstwem krajów korony węgierskiej (ustawy z dnia 27. czerwca 1878, Dz. u. p. Nr. 62 i z dnia 21. maja 1887, Dz. u. p. Nr. 48) i do zastąpienia go artykułem XVI zawartym w §. 1 ustawy niniejszej.

Za zgodą obu Izb Rady państwa postanawiam co następuje:

§. 1.

Upoważnia się Ministerstwo królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych do uchylenia z dniem 31. grudnia 1893 w porozumieniu z Rządem królewsko węgierskim artykułu XVI. przymierza cłowego i handlowego z Ministerstwem krajów korony węgierskiej zawartego (ustawy z dnia 27. czerwca 1878, Dz. u. p. Nr. 62 i z dnia 21. maja 1887, Dz. u. p. Nr. 48) i do zastąpienia go następującym artykułem XVI:

1. Wynalazki i wzory użytkowe będą doznawały w obu obszarach państwa ochrony ustawowej.

2. Obywatele jednego obszaru państwa, jakoteż osoby, mające w tym obszarze państwa siedzibę lub osadę, będą używali w drugim obszarze państwa we wszystkim, co się tyczy ochrony wynalazków i wzorów użytkowych, tych samych praw, co właściwi obywatele.

3. Jeżeli wynalazek oznajmiony w jednym obszarze krajów, będzie następnie oznajmiony w przeciągu dni 90 po dniu nadania patentu, albo wzór użytkowy w jednym obszarze państwa oznajmiony, będzie następnie oznajmiony w przeciągu takiegoż samego terminu, licząc od dnia oznajmienia, także w drugim obszarze państwa jako wynalazek a względnie jako wzór użytkowy, to późniejsze oznajmienie będzie miało pod każdym względem taki sam skutek, jak gdyby było nastąpiło w tym samym czasie, co pierwsze oznajmienie.

4. Ochrona wynalazku lub wzoru użytkowego w jednym obszarze państwa na zasadzie niniejszego artykułu oznajmionych, nie może mieć w tym obszarze państwa większej rozciągłości i nie może trwać dłużej jak w tym obszarze państwa, w którym wynalazek lub wzór użytkowy pierwiej oznajmiono.

5. Przywóz towaru wyrobionego w jednym obszarze państwa do drugiego obszaru państwa nie ma pociągać za sobą w tym ostatnim obszarze szkodliwych skutków dla prawa ochrony przyznanego na podstawie wynalazku lub wzoru użytkowego.

6. Wygotowania i ogłoszenia wydane przez Władze patentowe jednego obszaru państwa, nie potrzebują uwierzytelnienia, gdy mają być użyte u Władz patentowych drugiego obszaru państwa.

7. Przywileje, za wspólnem porozumieniem się dotychczas wydane, o ile nie podlegają zmianie w myśl nowych postanowień ustawowych, będą miały nadal moc w obu obszarach państwa aż dopóki nie upłyną. Przywileje takie będą przedłużane i unieważniane za wspólnem porozumieniem się Ministerstw handlu obu obszarów państwa.

Jeżeli Ministerstwo handlu jednego obszaru państwa odmówi zezwolenia na przedłużenie, w takim razie przywilej staje się dla tego obszaru państwa nieważnym.

Jeżeli w jednym obszarze wyrzeczone będzie unieważnienie a w drugim pozwolenie na to albo będzie odmówione, albo nie będzie dane w przeciągu trzech miesięcy od doręczenia wniosku, w takim razie przywilej zostaje uchylony a to w proponowanej rozciągłości dla owego obszaru, który wyrzekł unieważnienie onegoż.

Ministerstwa handlu obu obszarów państwa będą sobie wzajemnie komunikowały wszelkie inne sprawy, tyczące się takiego przywileju.

Za wyjednanie przedłużenia takiego przywileju w drugim obszarze państwa należy się temuż opłata rejestrowa, wynosząca 25 procentów dotychczasowej taksy przywilejowej.

8. Dopóki w jednym lub drugim obszarze państwa nie nabędą mocy obowiązującej nowe postanowienia ustawowe o ochronie wynalazków, stosowane tam będą dotychczasowe przepisy.

§. 2.

Wykonanie ustawy niniejszej, która nabywa mocy obowiązującej od dnia 1. stycznia 1894, poruczam całemu Mojemu Ministerstwu.

Wiedeń, dnia 27. grudnia 1893.

Franciszek Józef r. w.

Windisch-Graetz r. w. Falkenhayn r. w.
Weltersheimb r. w. Bacquehem r. w.
Schönborn r. w. Wurmbrand r. w.
Madeyski r. w. Plener r. w.

Jaworski r. w.

192.

Rozporządzenie całego Ministerstwa z dnia 27. grudnia 1893,

tyczące się wykonania ustawy z dnia 27. grudnia 1893, (Dz. u. p. Nr. 191), w przedmiocie urządzającego sprawy przywilejowe artykułu XVI. przymierza cłowego i handlowego, zawartego z Ministerstwem krajów korony węgierskiej (ustawa z dnia 27. czerwca 1878, Dz. u. p. Nr. 62 i z dnia 21. maja 1887, Dz. u. p. Nr. 48).

W wykonaniu ustawy z dnia 27. grudnia 1893 (Dz. u. p. Nr. 191), tyczącej się urządzającego sprawy przywilejowe artykułu XVI. przymierza cłowego i handlowego, zawartego między Ministerstwem królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych a Ministerstwem krajów korony węgierskiej (ustawy z dnia 27. czerwca 1878, Dz. u. p. Nr. 62 i z dnia 21. maja 1887, Dz. u. p. Nr. 48), rozporządza się co następuje:

§. 1.

Począwszy od dnia 1. stycznia 1894, o ochronę wynalazków w obrębie dla królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych prosić należy osobno i takowa będzie tam udzielana tylko na ten obszar państwa.

§. 2.

Przywileje, w porozumieniu z królewsko węgierskim Ministerstwem handlu przed dniem 1. stycznia 1894 już nadane lub na podstawie prośby przed dniem 1. stycznia 1894 wniesionej, jeszcze nadać się mające, będą miały nadal moc w obu obszarach państwa, dopóki nie upłyną, o ile w myśl nowej ustawy patentowej nie zostaną zamienione na patenty nowego porządku z wygotowaniem nowych dokumentów patentowych.

§. 3.

Do praw i obowiązków posiadaczy przywilejów w §. 2 oznaczonych, stosują się aż do ich upływu dotychczasowe przepisy, o ile takowe nie będą drogą ustawodawczą zmienione.

§. 4.

Gdyby nadania przywileju, o który jeszcze przed dniem 1. stycznia 1894 prośbę podano, a który na zasadzie dotychczasowych przepisów nadany być powinien w porozumieniu z królewsko

węgierskim Ministerstwem handlu, to ostatnie Ministerstwo handlu odmówiło, przywilej nadany będzie tylko na tutejszy obszar państwa.

Złożona opłata rejestrowa, wynosząca 25 procentów taksy przywilejowej, będzie w tym przypadku proszącemu zwrócona.

§. 5.

Przywileje, o które krajowcy lub cudzoziemcy w dniu 1. stycznia 1894 lub po tym dniu podali prośby w królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych, nadane będą stosownie do postanowień patentu cesarskiego z dnia 15. sierpnia 1852, Dz. u. p. Nr. 184 i przepisu wykonawczego do tego patentu, jedynie na tutejszy obszar państwa.

Od takich przywilejów opłacać się więc będzie w szczególności tylko taksę przywilejową bez opłaty rejestrowej, w następującym wymiarze:

21 zł.	—	c. wal. austr.	za	1 rok,
21	"	"	"	2 lata,
21	"	"	"	3 "
21	"	"	"	4 "
21	"	"	"	5 lat,
31	"	50	"	6 "
36	"	75	"	7 "
42	"	—	"	8 "
47	"	25	"	9 "
52	"	50	"	10 "
63	"	—	"	11 "
73	"	50	"	12 "
84	"	—	"	13 "
94	"	50	"	14 "
105	"	—	"	15 "

§. 6.

Przywilejom, o które w dniu 1. stycznia 1894 lub po tym dniu, krajowcy lub cudzoziemcy podali prośby w królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych, zapewnione jest także samo pierwszeństwo wynalazku, jakie tamże z chwilą podania opisu wynalazku zostało nabyte, także w krajach korony węgierskiej, o ile najpóźniej w 90 dni po dniu nadania przywileju, za który uważa się dzień doręczenia dokumentu przywilejowego, podana będzie prośba o przywilej także w krajach korony węgierskiej.

Nawzajem przywileje, o które w dniu 1. stycznia 1894 lub po tym dniu krajowcy lub cudzoziemcy podali prośby w krajach korony węgierskiej, używać będą pierwszeństwa wynalazku tamże nabytego także w królestwach i krajach w Radzie państwa

stwa reprezentowanych, o ile najpóźniej w 90 dni po dniu nadania przywileju, za który uważa się dzień doręczenia dokumentu przywilejowego, prośba o przywilej podana będzie także w królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych.

Chwilę pierwszeństwa dla takich wynalazków (przywilejów) na podstawie oznajmienia w jednym obszarze państwa uczynionego, także w drugim obszarze państwa nabytą, uważa się pod każdym względem za chwilę oznajmienia wynalazku w tym obszarze państwa i takowa jest tam stanowczą w szczególności do ocenienia nowości wynalazku, jakoteż do przyznania mu pierwszeństwa przed innym takim samym wynalazkiem tamże później oznajmionym.

§. 7.

Do prośb o przywileje, w §. 6 wzmiankowanych, które podawane będą w królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych, celem przyznania pierwszeństwa, nabytego dla takiego samego wynalazku w krajach korony węgierskiej, dołączać należy następujące dowody:

- a) odpis (rysunek, wzór) przez król. węgierskie Ministerstwo handlu uwierzytelniony opisanie (rysunku, wzoru) wynalazku, w krajach korony węgierskiej podanego, na podstawie którego także przywilej udzielono a o ile opisanie to nie było tamże podane w języku niemieckim, także uwierzytelniony przekład onegoż na język niemiecki;
- b) następnie węgierski dokument przywilejowy, wydany na ów wynalazek, z którego możnaby dowiedzieć się o dniu oznajmienia tegoż wynalazku, jakoteż o dniu nadania przywileju węgierskiego, lub, gdyby te dni nie były w nim wyrażone, poświadczenie co do dnia oznajmienia tego wynalazku, a nakoniec
- c) poświadczenie co do dnia doręczenia węgierskiego dokumentu przywilejowego na ten wynalazek wydanego.

To ostatnie poświadczenie (c) nie jest potrzebne, jeżeli w dniu oznajmienia wynalazku w tutejszym obszarze państwa nie upłynęło jeszcze 90 dni od dnia nadania uwidocznionego w król. węgierskim dokumencie przywilejowym.

§. 8.

Ochrona wynalazku oznajmionego w jednym obszarze państwa na zasadzie §. 6. nie może mieć w tym obszarze państwa większej rozciągłości i nie może trwać dłużej, jak w tym obszarze państwa, w którym wynalazek pierwiej oznajmiono.

§. 9.

Te osoby, które począwszy od dnia 1. stycznia 1894 podadzą w królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych prośbę o przywilej, a w czasie podania tej prośby nie mieszkają lub nie mają osady w królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych, winny jednocześnie z prośbą o przywilej ustanowić przez wydanie pełnomocnictwa według przepisów wygotowanego, pełnomocnika tamże zamieszkałego i o ile swojej siedziby lub osady nie przeniosą do królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych, winny, dopóki trwa ich przywilej, być tam przez takiego pełnomocnika reprezentowane.

We wzmiankowanych okolicznościach obowiązek ustanowienia takiego pełnomocnika w królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych ciąży także na posiadaczach tych przywilejów, które nadane zostały jeszcze w porozumieniu z kr. węgierskim Ministerstwem handlu a później stały się ważnymi jedynie w królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych.

§. 10.

Prośby i zażalenia, dotyczące się przywileju nadanego jeszcze w porozumieniu z Ministerstwem handlu drugiego obszaru, podawać należy do właściwej Władzy tego obszaru państwa, w którym pierwotnie ze względu na przynależność proszono o nadanie przywileju.

Do załatwiania wszelkich prośb i skarg (o wykreślenie i unieważnienie) do właściwości Ministerstwa handlu należących a dotyczących się takiego przywileju, powołane jest wyłącznie Ministerstwo handlu tego obszaru państwa, w którym pierwotnie ze względu na przynależność proszono o nadanie przywileju.

Tylko przedłużenie, tudzież wykreślenie i unieważnienie takich przywilejów następuje za wzajemnem porozumieniem się Ministerstw handlu obu obszarów.

Jeżeli Ministerstwo handlu jednego obszaru państwa odmówi zezwolenia na przedłużenie, natenczas przywilej traci moc swoją dla tego obszaru państwa.

W przypadkach takich zwraca się takse rejestrową.

Jeżeli w jednym obszarze państwa wyrzeczone będzie unieważnienie a pozwolenie na to w drugim obszarze albo będzie odmówione albo nie będzie dane w przeciągu trzech miesięcy od doręczenia wniosku, w takim razie przywilej zostaje całkiem lub po części uchylony dla tego obszaru państwa,

który wyrzekł jego całkowite lub częściowe unieważnienie.

W obu tych przypadkach przywilej taki, tylko dla jednego obszaru państwa moc swoją zatrzymujący, uważany będzie pod względem kompetencji Władz, jakoteż pod względem praw i obowiązków posiadaczy, za przywilej nadany samodzielnie dla owego obszaru państwa.

§. 11.

Począwszy od dnia 1. stycznia 1894, cudzoziemcy mają tak samo jak krajowcy prośby o nadanie przywilejów (patentów) na królestwa i kraje w Radzie państwa reprezentowane podawać osobno.

§. 12.

Rozporządzenie nie narusza praw szczególnych przyznanych cudzoziemcom na zasadzie traktatu.

§. 13.

Rozporządzenie niniejsze nabywa mocy obowiązującej od dnia 1. stycznia 1894.

Windisch-Graetz r. w.	Falkenhayn r. w.
Welsersheimb r. w.	Bacquehem r. w.
Schönborn r. w.	Wurmbrand r. w.
Madeyski r. w.	Plener r. w.
Jaworski r. w.	

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzić będzie nakładem c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, dzielnica I., Singerstrasse Nr. 26 także w roku 1894 w języku niemieckim, włoskim, czeskim, polskim, ruskim, słoweńskim, kroackim i rumuńskim.

Cena prenumeracyjna egzemplarza Dziennika ustaw państwa w każdym z tych ośmiu języków, za cały rocznik 1894, który można odbierać osobiście lub będzie posyłany bezpłatnie, wynosi 3 zł.

Prenumeruje się w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej, gdzie można kupować także pojedyncze roczniki i pojedyncze części.

Nabywający odrazu całe dziesięciolecie lub kilka dziesięcioleci Dziennika ustaw państwa w języku niemieckim, płacą:

Za dziesięciolecie 1849 do 1858 włącznie . . . 25 zł. | Za dziesięciolecie 1869 do 1878 włącznie . . . 16 zł.
" " 1859 " 1868 " " . . . 12 " | " " " 1879 " 1888 " " . . . 20 "
Za cztery dziesięciolecia 1849 do 1888 włącznie . . . 60 zł.

W innych językach:

Za dziesięciolecie 1870 do 1879 włącznie . . . 16 zł. | Za dziesięciolecie 1880 do 1889 włącznie . . . 20 zł.
Za dziesięciolecia 1870 do 1889 włącznie . . . 30 zł.

Pojedyncze roczniki wydania niemieckiego dostać można począwszy od roku 1894:

Rocznik	1849 za . . .	2 zł. 10 c.	Rocznik	1864 za . . .	1 zł. 40 c.	Rocznik	1879 za . . .	2 zł. 30 c.
"	1850 " . . .	5 " 25 "	"	1865 " . . .	2 " — "	"	1880 " . . .	2 " 20 "
"	1851 " . . .	1 " 30 "	"	1866 " . . .	2 " 20 "	"	1881 " . . .	2 " 20 "
"	1852 " . . .	2 " 60 "	"	1867 " . . .	2 " — "	"	1882 " . . .	3 " — "
"	1853 " . . .	3 " 15 "	"	1868 " . . .	2 " — "	"	1883 " . . .	2 " 50 "
"	1854 " . . .	4 " 20 "	"	1869 " . . .	3 " — "	"	1884 " . . .	2 " 50 "
"	1855 " . . .	2 " 35 "	"	1870 " . . .	1 " 40 "	"	1885 " . . .	1 " 80 "
"	1856 " . . .	2 " 45 "	"	1871 " . . .	2 " — "	"	1886 " . . .	2 " 30 "
"	1857 " . . .	2 " 85 "	"	1872 " . . .	3 " 20 "	"	1887 " . . .	2 " 50 "
"	1858 " . . .	2 " 40 "	"	1873 " . . .	3 " 30 "	"	1888 " . . .	4 " 20 "
"	1859 " . . .	2 " — "	"	1874 " . . .	2 " 30 "	"	1889 " . . .	3 " — "
"	1860 " . . .	1 " 70 "	"	1875 " . . .	2 " — "	"	1890 " . . .	2 " 70 "
"	1861 " . . .	1 " 50 "	"	1876 " . . .	1 " 50 "	"	1891 " . . .	3 " — "
"	1862 " . . .	1 " 40 "	"	1877 " . . .	1 " — "	"	1892 " . . .	5 " — "
"	1863 " . . .	1 " 40 "	"	1878 " . . .	2 " 30 "	"	1893 " . . .	3 " — "

Rocznik 1893 będzie można dostać dopiero wtedy, gdy wyjdą skorowidze do wydania w odpowiednim języku.

Roczniki wydań w innych siedmiu językach od 1870 aż do 1893 włącznie dostać można po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

NB. Posyłki Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły niezupełne, reklamować należy najpóźniej w przeciągu czterech tygodni.

Po upływie tego terminu pojedyncze części Dziennika ustaw państwa dosyłane będą tylko za opłatą należytości handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 1 c.).

Ponieważ wszystkie roczniki 1849 aż do 1893 włącznie wydania niemieckiego i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach (1870 aż do 1893) włącznie są całkowicie uzupełnione, przeto począwszy od roku 1894 będzie można nabyć w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każda z osobna część wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 1 c.) i tym sposobem uchylona została trudność uzupełnienia zdefektowanych roczników Dziennika ustaw państwa a zarazem ułatwione zostało zestawienie materyj jednego rodzaju rozrzuconych w rozmaitych rocznikach.

Nr. bieżący

Nr. bieżący

Dziennik podróży.

Nazwisko { okrętu Pojemność w tonach netto
 { reprezentanta przedsiębiorstwa żeglarskiego
 { szypra

Nazwisko { okrętu
 { reprezent
 { szypra

Porty, do których zawijano	Dzień		Towary naładowane				Port przeznaczenia	Porty, do których zawijano	Dz przy- bycia
	przy- bycia	odpły- nięcia	Rodzaj	Waga w kilo- gramach	Ton objętości				
Tryest	1./12.	5./12.	Olej	200	}	Marsylia	Tryest	1./12.	
			Piwo	20					
			Spirytus	200					
			Piwo	50	}	Bordeaux			
			Wino	100					
			Mąka	200		Londyn			
Marsylia	10./12.	12./12.	Olej sezamowy	50	}	Tryest	Marsylia	10./12.	
			Towary galante- ryjne	10					
Bordeaux	15./12.	17./12.	Wino	50	}	Tryest	Bordeaux	15./12.	
			Ostrygi	10					
Londyn	19./12.	19./12.	Stal	200	}	Tryest	Londyn	19./12.	
			Machina	100					

DODATEK PODRÓŻOWY

